

hos hende. Den Tryghed, hun altid havde følt i Torben Dihmers Selskab, den fuldkomne Sikkerhed for, at han ikke vilde skuffe hendes Tillidsfuldhed, ikke misforstaa hendes Overgivenhed selv i dens kaadeste Øjeblikke, hans Haandtryks Ridderlighed, hans Øjnes Varme og Stemmens Mørke — hun havde genfølt det altsammen ved Synet af disse store grønne Marker og den blaa Sø, hvor Kærlighedslivet første Gang undseligt vaagnede hos hende en Sommeraften ved hans Side. — Var det maaske netop dette, der blev Ulykken?

Lige meget. Hvad enten hun i dette blinde Spil om sin egen og en andens Lykke havde grebet fejl eller ikke — og det Spørgsmaal vilde hun aldrig i Evighed faa udgrundet — saa var nu Terningekastet gjort og kunde ikke gøres om. Hun havde nu kun at haabe paa, at Dihmer ret snart vilde gifte sig og under Pavkers og Trompeters Lyd hjemføre en livsglad Frue til sit kære Favsingholm.

Hun havde revet Brevlappen i mange Stumper, som hun nu puttede i Kakkelovnen. For en Sikkerheds Skyld tændte hun ogsaa Ild i dem.

I det samme blev der banket paa hendes Dør. En af Pigerne bragte den Besked, at der var kommen en Dame, som gerne vilde hilse paa hende.

»En Dame?«

Jytte begreb det ikke. Hun kendte jo ingen her.